Quelle: https://manuscripta.at/?ID=40034
Copyright: Melk, Benediktinerstift

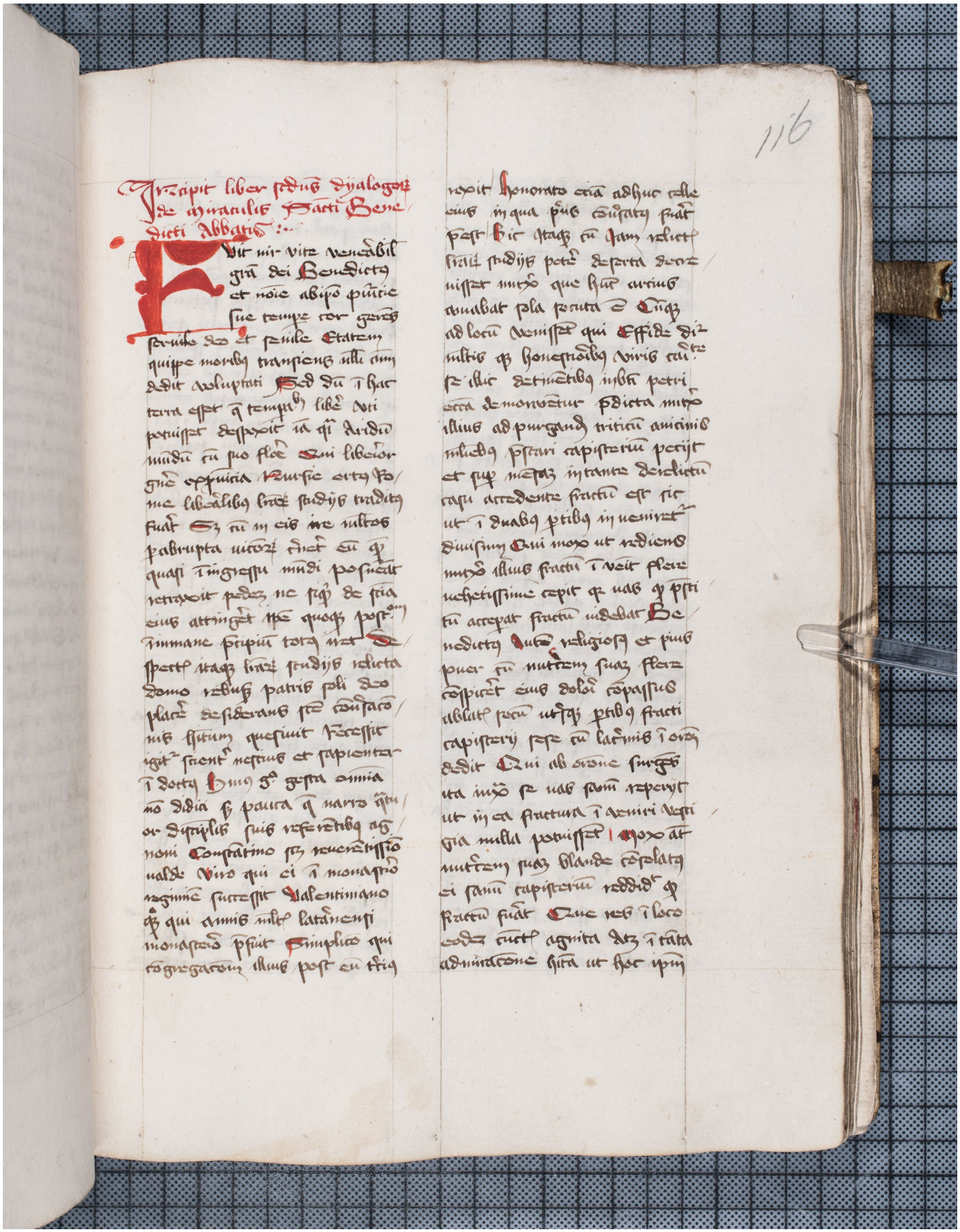

116

Incipit liber secundus dyalogorum de miraculis Sancti Benedicti abbatis:

Fuit vir vite venerabilis gratie dei Benedictus et nomine abbas punctis suis temporibus cor gerens senile sed senile etatem quippe morbus transiens illi cum dedit voluptati. Sed dum in hac terra esset a temporibus libere uti potuisset despexit ea qui diridio mundi cum suo flore. Qui liberorum eruditione operum et sapientie liberalibus litteris studiis traditus fuit. Et cum in eis iam multos palbrupta iuventus dirigere et quasi in ingressu mundi posuerit retraxit pedes ne ipse de spina eius attingeret. Ipse quoque postea immane principium totum iam de spectu itaque linquit studiis relicta domo rebusque patris soli deo placere desiderans ipse consortium sitium quesivit. Egressus est nescius et sapientior doctus. Omnia gesta omnia didicit et paucis quam iam or discipulis suis referebat ad nomen constantino sed reverentissimo valde viro qui ei in monasterio regimine successit Valentiniano et qui omnis multe latarenensi monasterio preesset. Simplicio qui congregationem illius post eum tria

rexit honorato etiam adhuc celle eius in qua pius conditus fuit post hic itaque cum iam relictis fratribus studiis potere deserta deserere nisset mirabile que fuit curius rivabat sola secreta. Cuique ad locum venisset qui effide diversis et honestioribus viris cum se illic detinentibus inibi petri etiam demoratur predicta mirabilis illius adpurgandi triticum amicinis relicta pistori capisterium periit et sicut metus in tantum derelictum casu accidente fractum est sic ut in duabus partibus in venisset diminutum. Qui mox ut rediens mirabilis illius fractum in vetere flere vehementissime cepit et nas quod pistori accepat fractum indebat. Benedictus autem religiosus et pius puer cum matrem suam flere conspiceret eius dolori compassus ablatum locum utique partibus fracti capisterii secum cum lacrimis in orationem dedit. Qui ab oratione surgens ita mirabile se nas sum reperiit ut in ea fractura in aeniri vestigia nullum potuisset. Mox ad matrem suam blande consolatus ei sanum capisterium reddidit quod fractum fuit. Quae res in loco eodem cuncti agnita et in tanta admiratione habita ut hoc ipsum